

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 012979 14 Увп
Бања Лука, 10.11.2016. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, предсједника вијећа, Страхине Турковића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз судјеловање Мире Мачкић, као записничара, у управном спору по тужби Х. И. из П., којег заступа пуномоћник Р. Ћ. адвокат из Б. Л, ул....број... (у даљем тексту: тужилац), против акта број 16-126-212-2/13 од 24.9.2013. године, туженог Министарства... РС, у предмету повраћаја у пређашње стање, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Округног суда у Бањој Луци број 11 0 У 012979 13 У од 27.10.2014. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 10.11.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Округног суда у Бањој Луци број 11 0 У 012979 13 У од 27.10.2014. године се преиначава тако да се тужба одбија као неоснована.

Тужилац се одбија са захтјевом за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу 1. изреке, уважањем тужбе поништен је уводно означени акт туженог, којим је одбачен као неблаговремен приједлог за повраћај у пређашње стање. Ставом 2. тужени је обавезан тужиоцу исплатити износ од 877,50 КМ на име трошкова поступка.

Уважање тужбе суд је образложио разлозима да је тужени морао „пажљивије цијенити моменат рачунања престанка разлога који је проузроковао пропуштање па код широке формулације момента престанка разлога садржане у члану 93. став 1. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10 у даљем тексту ЗОУП), тужени у рјешењу од 24.9.2013. године наводи да је дана 15.7.2013. године пуномоћник успио ступити у контакт са подносиоцем захтјева, а да ли је тај навод тачан или не тужени није могао знати уколико није омогућио утврђивање чињеница и није оставио простор тужиоцу да докаже супротно“ па да су испуњени услови из члана 10. тачка 2. и 4. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС", број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС) за поништење оспореног акта.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија њену законитост због повреде закона. Истиче да је тужилац приједлог за повраћај у пређашње стање поднио 16.7.2013. године, а да је посљедњи дан рока истицао 25.4.2013. године, јер је пуномоћник тужиоца акт туженог од 11.01.2013. године примио 17.01.2013. године од када му је почео тећи рок од 8 дана

за достављање траженог доказа (рјешења о престанку радног односа) то је крајњи рок за достављање тог доказа истекао 25.01.2013. године; да је неоснован навод пуномоћника тужиоца да је за увјерење (потврду) послодавца тужиоца сазнао тек по пријему закључка о одбацивању захтјева, јер је исти пуномоћник већ више пута достављао туженом исту потврду, па да је неутемељен закључак нижестепеног суда да тужени приједлог за повраћај у пређашње стање није могао одбацити као неблагоприятан; да је суд неосновано досудио трошкове поступка погрешно примјењујући члан 6. Закона о измјенама и допунама ЗУС и члана 386. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 58/03, 85/03, 63/07, 49/09 и 61/13 - у даљем тексту: ЗПП). Предлаже да се захтјев уважи, а побијана пресуда „поништи“.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да је побијана пресуда правилна и законита. Предлаже да суд захтјев одбаци јер је поднесен од неовлашћеног лица, а ако не одбаци да га одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијану пресуду, оспорени акт, и цјелокупне списе предметне управне ствари и овог управног спора на основу одредбе члана 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Увидом у спис овог суда број 11 0 У 012980 15 Увп је утврђено да је М. В., помоћник министра рада и борачко-инвалидске заштите овлашћено лице за потписивање аката министарства, јер је актом министра П. Ђ. (број овлашћења 16-01-051-112-1/12 од 18.01.2013. године), М. В. помоћник министра за... овлашћена да, између осталог, потписује правне лијекове у управним споровима и остале акте у поступку управног рјешавања. Такво овлашћење јој је дато и од стране министра М. С., број 16-01-051-21-1/15 од 05.01.2015. године. Из наведених доказа произлази да је подносилац захтјева имао овлашћење за састав и подношење захтјева па није било основа да се спис враћа нижестепеном суду ради прибављања овог доказа чиме се приговори тужиоца у том правцу указују неоснованим.

Из података списка произилази да је предметни управни поступак покренут по захтјеву тужиоца за остваривање права на отпремнину по члану 152. (182.) Закона о раду, поднијетог дана 15.02.2001. године, да је дана 21.01.2008, 15.03.2012. и 28.08.2012. године ургирао рјешавање захтјева; да је пуномоћник тужиоца обавијештен дописом првостепеног органа број 16-126-сл/12/БХ од 17.10.2012. године, да због великог броја поднесених захтјева (60.000), и ограничених средстава за те намјене није у могућности да ријеша све захтјеве у разумном року: да је поводом представке тужиоца управни инспектор дана 30.11.2012. године извршио управни надзор у предмету тужиоца и констатовао да захтјев тужиоца није ријешен у року прописаним чланом 206. став 1. ЗОУП, па је рјешењем број 10.2.1.2-050.1251/12 од 30.11.2012. године наложио туженом да у року од 60 дана донесе одговарајући управни акт по захтјеву тужиоца: да је дописом првостепеног органа туженог од 11.01.2013. године затражено од пуномоћника тужиоца да достави рјешење о престанку радног односа, а уколико му рјешење није уручено од стране послодавца да достави овјерену изјаву тужиоца да му такво рјешење није достављено уз упозорење, да уколико у остављеном року не поступи по том тражењу, да ће се примјеном члана 56. ЗОУП, захтјев одбацити као неуредан; да је пуномоћник тужиоца одговорио на наведени допис поднеском од 24.01.2013. године, тако што је захтијевао продужење рока од 8 дана, с обзиром да није у могућности да у остављеном року ступи у контакт са тужиоцем и достави тражени доказ; да је првостепени орган затражио од РЖР Љ. из П. да достави податке да ли је

тузилац био запослен код тог послодавца, по ком основу је тузиоцу престао радни однос, да ли му је и када уручено рјешење о престанку радног односа, колико је имао оствареног радног стажа у вријеме престанка радног односа, те да ли је евентуално водио радни спор због престанка радног односа; да послодавац није доставио тражене податке; да је закључком од 05.7.2013. године одбачен захтјев тузиоца као неуредан уз образложење да тузилац није доставио тражене податке, а да се доказ о начину престанка радног односа и уручења рјешења, уколико је исто донесено, није могло прибавити од послодавца; да је уз жалбу тузилац доставио увјерење РЖР Љ. а.д. из П. од 20.12.2011. године које је пуномоћник тузиоца, како наводи добио 15.7.2013. године којим се потврђује да је тузилац радио код тог послодавца у периоду од 11.11.1980. до 22.5.1992. године.

Тузилац је приједлог за повраћај у пређашње стање засновао на одредби члана 91. став 1. ЗОУП, којом је прописано да ће се странци која је из оправданих разлога пропустила да у року изврши неку радњу поступка, па је услед тог пропуштања искључена од вршења те радње, дозволити по њеном приједлогу повраћај у пређашње стање.

Тужени је дописом од 11.01.2013. године затражио од тузиоца да допуни захтјев на начин да достави рјешење о престанку радног односа остављајући му рок од 8 дана за поступање по наведеном тражењу. Наведени допис је примио пуномоћник тузиоца 17.01.2013. године и од тог момента се рачуна рок од 8 дана за достављање траженог доказа. Дана 05.7.2013. године тужени је донио закључак којим је одбацио захтјев тузиоца за остваривање права на отпремнину да би пуномоћник тузиоца 16.7.2013. године поднио приједлог за повраћај у пређашње стање у којем истиче да је успио ступити у контакт са тузиоцем и да је 15.7.2013. године добио увјерење од послодавца тузиоца (исто увјерење се већ налази у спису туженог), па како је разлог за пропуштање рока отклоњен дана 15.7.2013. године, сматра да су испуњени услови за повраћај у пређашње стање.

Тужени је по оцјени овог суда рјешењем број 16-126-212-2/13 од 24.9.2013. године, правилно одбацио као неблаговремен приједлог тузиоца за повраћај у пређашње стање, јер је приједлог поднесен по протеклу три мјесеца од дана пропуштања, с обзиром да је одредбом члана 93. став 2. ЗОУП прописано да се послуже истека три мјесеца, од дана пропуштања, не може тражити повраћај у пређашње стање. Ради се о преклузивном року који се не може продужавати вољом странака нити службеног лица које води поступак.

Тачно је запажање нижестепеног суда, да је тужени требао одлуку о одбацивању приједлога за повраћај у пређашње стање донијети у форми закључка (члан 94. став 2. ЗОУП), али чињеница да је одлука донесена у форми рјешења не чини самим тим рјешење незаконитим.

Тузиоцу је посљедњи дан рока за подношење траженог доказа истицао 25.01.2013. године па је крајњи рок до којег је тузилац могао поднијети приједлог за повраћај у пређашње стање био 25.4.2013. године, како је то правилно закључио тужени, па будући да је тузилац приједлог за повраћај у пређашње стање поднио 16.7.2013. године, то је исти очигледно поднесен неблаговремено.

Неосновано је указивање нижестепеног суда на чињеницу да је тужилац тражио продужење рока од 8 дана и да тужени није одлучио о том приједлогу, код чињенице да је тужиоцу прећутно продужен тај рок све до доношења закључка о одбацивању приједлога, тј. до 24.9.2013. године до којег момента, а ни до одлучивања Врховног суда по захтјеву, тужилац није доставио тражени доказ (одлуку о престанку радног односа).

Навод пуномоћника тужиоца да је са тужиоцем успио ступити у контакт тек 15.7.2013. године није од утицаја на рјешење ове управне ствари, јер пуномоћник странке и странка морају сами изнаћи и успоставити најбољи и најбржи начин комуникације.

Овај суд напомиње да тужилац већ води поступак за исплату отпремнине код туженог под бројем 16-126-212/13 који поступак још није окончан, па ће се у том поступку одлучити о основаности захтјева тужиоца на отпремнину по члану 152. (182.) Закона о раду.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да је побијана пресуда захваћена повредама из члана 35. став 2. ЗУС, па се на основу одредаба члана 40. став 1. и 2. истог закона, захтјев туженог уважава, побијана пресуда преиначава на начин да се тужба одбија као неоснована.

Будући да је тужба тужиоца одбијена као неоснована, то му сходно одредби члана 6. Закона о измјенама и допунама Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 63/11) по начелу *argumentum a contrario*, не припадају трошкови управног спора, због чега је његов захтјев за накнаду трошкова састава тужбе по адвокату, одбијен као неоснован.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић